

„Naše limity nie sú nešťastím či trestami, ale sú súčasťou tajomstva nášho stavu ľudských stvorení, ktoré svojím spôsobom zdieľajú Boží obraz a spoločne budujú Kristovo telo.“ Takto hovorí o ľudských obmedzeniach hendikepovaný novozélandský jezuita Justin Glyn vo videu zo série svedectiev, ktoré pripravilo vatikánske Dikastérium pre laikov, rodinu a život.

Ide už o štvrté z piatich videí zo série s názvom #IamChurch (Cirkev som ja) o postihnutých osobách a ich mieste v Cirkvi. Svedectvo pátra Glyna ukazuje, aké dôležité je, aby hendikepovaní ľudia svojou reflexiou predstavili nový prístup k téme postihnutia, a to ako v teologickej, tak i v pastoračnej rovine.

Mediálny projekt Dikastéria pre laikov, rodinu a život pomáha postihnutému človeku nepovažovať sa za pasívneho prijímateľa pozornosti Cirkvi, ale uvedomovať si povolanie, ktoré je spoločné pre všetkých pokrstených.

„Nie sme povolaní k dokonalosti ako jednotlivci. To nie! My všetci sme povolaní zdieľať obmedzenú a krehkú prirodzenosť, ktorú, ako veríme, Kristus prišiel s nami zdieľať“, hovorí otec Glyn.

Justin Glyn je vyštudovaný právnik, člen Austrálskej provincie Spoločnosti Ježišovej, kňazskú vysviacku [prijal](#) v roku 2016 v Aucklande na Novom Zélande. Prinášame jeho svedectvo:

„Volám sa Justin Glyn. Som kňaz, jezuita, ako aj cirkevný i civilný právnik. Poskytujem právne poradenstvo austrálskej provincii mojej kongregácie a vyučujem kánonické právo bohoslovcov a tiež píšem o teológii, práve a sociálnych otázkach.

Od narodenia som zrakovo postihnutý. Dokážem trošku vidieť vďaka teleskopickým okuliarom, ktoré nosím. Svet však pre mňa bol vždy rozmazaný. A väčšina informácií o ňom pochádza z toho, čo počujem.

Moje obmedzenia majú svoje temné stránky, no ukázalo sa tiež, že sú požehnaním. To, že veľmi nevidím, mi pomohlo rozviť dobrú pamäť. A to je veľmi potrebné pri vykonávaní právnického poslania i pri štúdiu teológie, ale tiež sa to ukázalo užitočné pri mojej vášni pre jazyky a hudbu.

Okrem toho, osobitne ako kňaz som zistil, že to, že mám hendikep je dobrým pripomenutím, že my všetci sme limitovaní. Neprichádzam k ľuďom myslieť si, že mám všetky odpovede, ale dobre si uvedomujem, že my všetci na sebe vzájomne závisíme.

A pripomína mi to, že nie sme povolaní k dokonalosti ako jednotlivci. To nie! My všetci sme povolaní zdieľať medzi sebou obmedzenú a ranenú prirodzenosť, ktorú, ako veríme, Kristus prišiel s nami zdieľať a zjednotiť ju s tou jeho.

Hendikepovaní v Cirkvi: Svedectvo novozeľandského jezuitu Justina Glyna

Naše limity nie sú nešťastím či trestami, ale sú súčasťou tajomstva nášho stavu ľudských stvorení, ktoré svojim spôsobom zdieľajú Boží obraz a spoločne budujú Kristovo telo.“

Dikastérium pre laikov, rodinu a život pripravilo sériu spomínaných videí pri príležitosti Roka *Amoris laetitia*. Videá predstavujú hendikepované osoby z rôznych krajín, ktoré aj keď sú častokrát obeťami súčasnej kultúry skartovania, nepodliehajú tzv. viktimizmu, čiže nestavajú sa do pozície obeť, ale ponúkajú pozitívne svedectvo, sú príťažlivou tvárou Cirkvi. Ide o mužov i ženy, laikov i zasvätených, ktorí ukazujú rôznorodosť i bohatstvo sveta hendikepu.

Zdroj: VR, zk

The post [Hendikepovaní v Cirkvi: Svedectvo novozeľandského jezuitu Justina Glyna](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)